

Sygn. akt: I 1 C 3119/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I1 Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka - Midziak
-----------------	----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2021 r. w Gdyni na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **H. M.**

przeciwko **B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz powódki H. M. kwotę 6.961,63 zł (sześć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.432,32 zł (cztery tysiące czterysta trzydzieści dwa złote trzydzieści dwa grosze) od dnia 17 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz powódki H. M. kwotę 2.217,00 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,
- wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygnatura akt: I 1 C 3119/20

Uzasadnienie pkt 2 wyroku

Powódka H. M. wniosła pozew przeciwko B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G. o zapłatę kwoty 6.961,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.432,32 zł od dnia 17 kwietnia 2020r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że pomiędzy stronami przed Sądem Rejonowym w Elblągu toczyło się postępowanie, w trakcie którego w dniu 29 czerwca 2016r. w sprawie X Nc 16008/16 wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Skutkiem niewłaściwego doręczenia nakaz uprawomocnił się, co umożliwiło ówczesnemu powodowi wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Powódka dowiedziała się o postępowaniu dopiero z zajęciem komorniczym. W związku z tym, że roszczenie było przedawnione, złożyła – po uprzednim prawidłowym doręczeniu nakazu – sprzeciw, co spowodowało uchylene nakazu i wyznaczenie postępowania w trybie ogólnym. Do tego czasu jednak wyegzekwowano od powódki kwotę 6.961,63 zł. W postępowaniu toczącym się pod sygnaturą I C 3398/18 pozwana cofnęła pozew, skutkiem czego Sąd umorzył postępowanie i zasądził na rzecz powódki koszty postępowania. W związku z powyższym wyegzekwowane przez pozwaną kwoty stanowią kwalifikowaną postać bezpodstawnego wzbogacenia – nienależne świadczenie, gdyż podstawa prawna świadczenia odpadła. Powódka

podjęła próbę ugodowego zakończenia postępowania poprzez wezwanie przedsądowe, lecz pozwana do dnia złożenia pozwu nie zwróciła należności. Na dochodzone roszczenie składają się: kwota wyegzekwowana jako należność główna wraz z odsetkami w wysokości 5.082,13 zł oraz koszty sądowe w kwocie 1.879,50 zł.

(pozew k. 3-4v)

Pozwany uznał powództwo i wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu, podnosząc, że nie dał powodu do wytoczenia powództwa. Pozwany wskazał, że odpowiedział na wezwanie do zapłaty, uznając reklamację i informując o podjęciu decyzji o zwrocie kwoty, której domagała się powódka. Jednakże, wobec braku pełnomocnictwa potwierdzającego umocowanie pełnomocnika powódki oraz braku numeru konta, w dniu 17 kwietnia 2020r. pozwany wystosował pismo do pełnomocnika powódki o podanie ww. informacji, jednak pełnomocnik powódki nigdy nie udzielił odpowiedzi na pismo pozwanego.

(odpowiedź na pozew k. 22-22v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 7 kwietnia 2020r. pełnomocnik powódki H. M. wezwał pozwanego B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. do zwrotu w terminie 7 dni od doręczenia wezwania kwoty 6.961,63 zł wraz z odsetkami od kwoty 4.432,33 zł na wskazany rachunek pełnomocnika powódki. Jednocześnie wskazano, że brak przekazania przedmiotowej należności w określonym terminie spowoduje podjęcie natychmiastowych działań celem zainicjowania stosownego postępowania przed sądem celem odzyskania należności.

(dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do uregulowania należności z dnia 7 kwietnia 2020r. k. 9-10 wraz z dowodem nadania k. 11)

W dniu 17 kwietnia 2020r. pozwany sporządził pismo zaadresowane do pełnomocnika powódki, wskazując, że w dniu 9 kwietnia 2020r. wpłynęła korespondencja dotycząca wierzytelności wynikającej z kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 4 grudnia 2002r. na nazwisko H. K.. W piśmie tym wskazano, że wierzyciel podjął decyzję o zwrocie kwoty wyegzekwowanej oraz przekazanej na konto wierzyciela przez komornika sądowego w toku postępowania egzekucyjnego. Jednocześnie, zostało zawarte wezwanie do przesłania pełnomocnictwa umocowanego do odbioru środków lub wskazanie numeru konta bankowego H. K..

(dowód: pismo z dnia 17 kwietnia 2020r. k. 27-28)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych przedłożonych przez strony niniejszego postępowania. Stosownie do treści art. 245 kpc powołane w ustaleniach stanu faktycznego dokumenty korzystają z domniemania autentyczności oraz pochodzenia zawartych w nich oświadczeń, zaś w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie próbowała obalić ww. domniemań w trybie art. 253 kpc. Forma i treść przedmiotowych dokumentów nie budzi również wątpliwości Sądu.

Zgodnie z treścią art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W świetle powołanego przepisu nie budzi wątpliwości, że do przesłanek uwzględnienia wniosku o zwrot kosztów procesu należy uznanie przez pozwanego żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej oraz niedanie przez niego powodu do wytoczenia sprawy. O ile pierwsza ze wskazanych powyżej przesłanek była pomiędzy stronami niesporna, o tyle wątpliwości budziło, czy pozwany nie dał powodu do wytoczenia niniejszego powództwa. Zważyć należy, iż w doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że pozwany nie daje podstaw do wytoczenia powództwa, jeżeli jego stosunek wobec żądania powoda pozwala przyjąć, że powód uzyskałby zaspokojenie swojego roszczenia bez konieczności wytaczania powództwa. Ocena ta musi pozostawać w zgodzie z doświadczeniem życiowym przy uwzględnieniu faktu, że mógłby wyrazić swój stosunek do zgłoszonego przez powoda roszczenia (por. orzeczenie SN z dnia 25 maja 1936 r., C III

842/35, Zb.Orz. SN 1937, poz. 38; orzeczenie SN z 18 kwietnia 1961 r., 4 CZ 23/61, OSPiKA 1962, Nr 5, poz. 121; orzeczenie SN z 13 kwietnia 1961 r., IV 23/61, OSNC 1962, Nr 3, poz. 100; orzeczenie SN z 19 października 1961 r., II CZ 11/61, OSNPG 1962, Nr 1–6, poz. 6; postanowienie SN z 22 lutego 1968 r., I CZ 115/67, OSNCP 1968, Nr 11, poz. 194; T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–505³⁹. Tom I, Warszawa 2019; A. Góra-Błaszczkowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I A. Komentarz. Art. 1-424¹², Warszawa 2020). Jeżeli powód wezwał pozwanego przed wszczęciem postępowania do spełnienia żądania, które następnie zostało sformułowane w pozwie i wszczętym na jego podstawie postępowaniu, a następnie pozwany w takiej sytuacji oświadczył, że uznaje żądanie pozwu, to w takim wypadku nie można mówić o uznaniu powództwa w rozumieniu tego przepisu. Złożone przez pozwanego takie oświadczenie nie uzasadnia zastosowania przez sąd omawianego przepisu (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego z 30 listopada 1995 r., I ACz 366/95, OSA 1996, Nr 7–8, poz. 34). Podkreślić przy tym należy, iż to na pozwanym spoczywa ciężar wykazania, że faktycznie nie on dał podstawy do wniesienia powództwa (por. T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–505³⁹. Tom I, Warszawa 2019).

W ocenie Sądu, wbrew powyższemu obowiązкови, w niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, że nie dał powodu do wytoczenia powództwa. Ustosunkowując się do twierdzeń zawartych w odpowiedzi na pozew, pełnomocnik powódki zaprzeczył, aby przed wniesieniem pozwu otrzymał od pozwanego pismo zawierające oświadczenie o uznaniu roszczenia z prośbą o wskazanie numeru rachunku bankowego. W tym stanie rzeczy, pozwany winien był udowodnić, że oświadczenie zostało faktycznie skierowane do pełnomocnika powódki w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. Pozwany mógł uczynić zadość powyższemu obowiązкови składając choćby dowód nadania przesyłki. Jak bowiem podnosi się w judykaturze już dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi. Domniemanie to może zostać przez adresata obalone przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią, przy czym winny to być okoliczności rzeczywiście uniemożliwiające adresatowi, a więc pozostające poza jego wolą, zapoznanie się z treścią przesyłki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 października 2018r., VI ACa 513/17, L.). W przedmiotowej sprawie pozwany takiego dowodu jednak nie przedłożył, a wobec zaprzeczenia przez pełnomocnika strony przeciwnej, nie sposób przyjąć, że informacja zawarta w piśmie z dnia 17 kwietnia 2020 roku w ogóle dotarła do pełnomocnika powódki. W związku z powyższym brak było podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie przepisu art. 101 kpc.

Mając powyższe na względzie, o kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszy spór pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.217 zł, na którą składają się: opłata sądowa od pozwu (400 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika powódki w stawce minimalnej obliczonej od wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) (1.800 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).